

head; nüüd on neid hopis ennam, ja igga fõrd, kui pead pallamad on, tullemad ued sõbrad wannade jure; agga nemmad on ennamist kui sulled tule kâes. Senni kui sa head nõu tead, amwitada ja anda wõid, on sul sõbro nago liwa merre âres. Iggamees on lahke, hea, surmani tru ja annaks ihho ja hinge sinno sõbrusse eest; agga kas se tõssi on? Ota senni! Tulle esmalt hâdda sisse, kûssi middagi nende kâest, sâh! siis tulleb warsti wâlja, et tinnatud wass mitte selge hõbbe ei olle: „Head sõbrad hâdda sees, on kui sulled tule kâes“ — lähwad keif laiati! Keif kahhetsewad, wabbandamad, õeruwad kâssi, õõldes: „kûl tahhaks, agga ei wõi amwitada.“ Meedsammad, kes sulle hâil pâiwil sadda fõrd on tunnistanud, et nad sinno eest tullesse hûppaksid, ei tõsta nüüd mitte kât egga jalga sinno abbiks. Sedda on âr-  
rakaddunud poeg ja mitto tuhhat teisi ka, wâgga kibbedaste maitsta sanud! Sâhhârdused sõbrad on nago ussid kaapsa peal: senni kui sâa on, jâwad truiks; kui paljas,

lâhwad omma teed. Olle julge, nemmad ei lâhhâ muiale, kui senna, kust wõtta on; sest anda — sedda sanna nende keles ei olle. Sedda ollen ello sees mitto fõrda, agga is-  
seârranis üks fõrd üksna kâppoga katsuda sanud. Mul olli ka üks sâhhârdune sõbber, kes igga sanna ja firjaga ennast „sinno wâna ja tru sõbber“ nimmetas. Ta olleks mind fõrd pissufese sõrmega kimbatussest peâsta wõinud, agga walle! Ta nikkutas õllasid, ütles: ei wõi parrata! Zeine wõeras innimenne teggi sedda ilma minno palweta, ja ma tundsid ârta: „Head sõbrad hâdda sees, on kui sulled tule kâes.“ Olled sa neist fõrd lahti sanud, siis kurbasta ennast nissamma wâhhe, kui — firbudest ja tâiedest lahti sada. — On agga walle sõbrad, nago sulled tule kâes, siis on üks tõssine sõbber, nago kuld tulles sees. Pea tedda kalliks ja olle temma wasto nissamma. Nago keif asjad, nenda ka hea sõbber, on selge Jummalan-  
ne; agga teised tullemad sulle, nago tulega pihho silma. Tuul toob ja wiib neid. —